

τὸν Πολυρόντην, κήρυκα τοῦ λαοῦ, βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἐρόνευθη ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος μετὰ τοῦ δεσπότης αὐτοῦ. Καὶ ἀληθῶς οἱ κήρυκες μεταχειρίζοντο τὴν σάλπιγγα ἐν τοῖς δημοσίαις ἀγῶσι, καὶ ἔμερον σχοινίον περὶ τὸν λαιμόν, ὅπως μὴ διαφραγῶσιν αὐτοῖς αἱ τῷ λαιμῷ ὀλέδες ἐκ τῆς προδράς ἐκπνεῆς. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ὁ ἀποθνήσκων στρατιώτης οὗτος εἶναι ἐκ τῶν ὠραιότερων καὶ ἀτιμώτων ἀρχαίων καλλιτεχνημάτων τοῦ Καπιτωλίου. Διὸ καὶ ἀπεστάλη εἰς τὸ Δοῦρον τῶν Παρισίων ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Βουκάρτου, ὅπου διέμενε μερὶς τῆς πτώσεως τοῦ αὐτοκράτορος. Οὐκ ἐπιμένοντες δ' αὐτὸ, ἀναμνησκόμεθα ὅ, τι ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι περὶ τινος ὁμοίου αὐτῷ ἀγάλματος ἐξεργασμένου ὑπὸ τοῦ Κτησιλάου, ἀντιπλάου τοῦ Φειδίου, ὅτι δελαδὴ ἐδὲλεπε τις ἐν τῷ ἐκπνεῖναι ἤρωϊ τὴν ὑπόλοιπὴν ἐστὶ αὐτῷ πνεῦν. In quo possit intellegi quantum restet animae.

Ἐν τῇ ἐν Ῥώμῃ Villa Ludovisi ὑπάρχει καὶ ἕτερον συμπλεγμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ λαοῦ ὁμοιοτρόφον τῷ προηγουμένῳ, καὶ ἀπὸ τῆς ἰταλικῆς ἀριστῶν ἀνδρα οὐχὶ ἑλληνικῆν ἔχοντα τὴν μορφήν, φανεύοντα τὴν ἐαυτοῦ γυναῖκα, ἣν καταρρέουσαν γαμκί, κατέχει ἐπὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ διελθὼν ἐαυτὸν τῷ ἔρει. Τὸ ἔργον τοῦτο, ὅτινι διδέται συνήθως τὸ ὄνομα Ἄριος, εἶναι μὲν διαμακρυνώτατον, ἀλλὰ στερεῖται τῆς εὐγενούς φρενίας καὶ μεγαλοφυίας, ἣν ἀποπνεύσει τὰ καλλιτεχνήματα τῆς γυναικὸς ἑλληνικῆς τέχνης. Ἐκ τῶν κρινῶν τούτων γνωρισμάτων φαίνεται πιθανώτερον ὅτι ἀμφότερα ταῦτα τὰ ἀγάλματα παριστάσιν οὐχὶ ἤρωας πεπληγμένους, ἀλλ' αὐτοκτονίας. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἀναφίρεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις περὶ τοιούτων ἔργων, εἰκότως δύναται νὰ ἀποδοθῶσι ταῦτα εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐργαστήριον διαφυλάξαν τινὰς τῶν παραδόσεων τῆς ἀριστῆς ἑλληνικῆς ἐποχῆς.

Περὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦτο κατεθέσαν πολλὰ ἄλλα πολύτιμα ἔργα οἷον μίαν τῶν Ἰρῶν, ἣ ὀνομαζομένη Φλώρα· δύο Ἀντίνοισι, ἃν ὁ εἰς παριστάται ὑπὸ μορφήν αἰγυπτίου κολοσσαίου θεοῦ· μίαν προτομὴν τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος κ. λπ. Ἀλλὰ μάλιστα διαπρέπουσι δύο γυναικῶν προτομαὶ ἀμίμητοι τὴν χάριν καὶ τὴν ὠραιότητα, ἣ τῆς Βακχίδος, ἣ ἡ κεφαλή καλύπτεται ὑπὸ οἰνᾶρου καὶ βοτρυῶν, καὶ ἣ τῆς Ἀριάδνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνως, ἣν κατέλιπε μὲν ὁ Θεσεύς, ἀλλ' ἠγάπησεν ὁ θεὸς Βάκχος. Ἡ Ἀριάδνη παριστάται ἐνταῦθα ὡς σύζυγος τοῦ Βακχοῦ, ἐστεμμένη φύλλοις κισσοῦ ἀ

ναμειγμένοις τῇ λαμπρᾷ αὐτῆς κόμῃ. Ἰδαίκα καὶ γαρποῖός εἰκόν! Ἡ Ἀριάδνη εἶναι ἐπὶ νέᾳ, ἀλλ' αἱ λύπαι καὶ αἱ ταλαιπωρίαι ἀφικνῶν λείβανά τινα ἀνεπαίσθητὰ μελαγχολίας ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, ὅστις, εὐφρῆς καὶ εὐρωστος, ἐρρυτιδωθὴ ἤδη ἐλαφρῶς ρυτίδας τινὰς ἠδ' ὑπαθίους, κατηγορούσας τὸν πρὸς αὐτὴν ὑπερβάλλοντα τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Διονύσου ἔρωτα.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ σπουδαιότατα καλλιτεχνήματα τοῦ Καπιτωλίου, ἅτινα εἰναμάσθησαν καὶ θαυμάζονται παρὰ πάντων τῶν εἰδημόνων. Οἱ ἀνεγνωσται ἤρωων, ἐξερχόμενοι τοῦ Καπιτωλίου, κατενόσαν ἤδη τὴν τρόπον οἱ ἀρχαῖοι οὐ μόνον ἐπιμεδόντο τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ ἐνερούσαν εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν πάντα τὰ πάθη καὶ πάντα τὰ αἰσθητά τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πῶς ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ἐπέδωκεν εἰς τὴν παράστασιν αὐ μόνον θεῶν καὶ ἡρώων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, γερόντων καὶ παιδῶν, ἀλλὰ καὶ παντοίων ζώων καὶ πραγμάτων Τέχνη θεία, δυναθεῖσα ἐν ἀναγκῇ ἀπόνως εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ θεοῦ, καὶ νὰ καταδῆ μὴ ἐξουτελιζομένη εἰς τὴν πάλιν ἀπομύκσειν τῶν ζώων!

Τῇ 24 Φεβρουαρίου 1876 ἐγένοντο τὰ ἐγκαινία τῆς Νέου αἰθουσῆς τοῦ Καπιτωλίου, ἃς ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις ἤγειρε πρὸς ὑποδοχὴν τῶν πολυκριθμῶν ἀρχαίων ἔργων, τῶν εὐρεθέντων ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ καταστάσεως τῆς βασιλείας.

Αἱ νέαι αἰθουσαι, ἣ στοαί, ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτονος Βεσπριγιάνι, κατεσκευάσθησαν κατὰ τὴν πομπητικὴν ῥυθμῆν. Μεταξὺ τῶν πολυκριθμῶν νεωστὲς εὐρεθέντων ἀρχαίων ἀξιολογώτατον ἔργον εἶναι προτομὴ τις τοῦ Κορνήλιου κεκοσμημένου γραφικῶς ὡς ὁ Ἡρακλῆς, διασωθεῖσα ἀλώενης κατὰ παράδοξον τινὰ σύμπτωσιν. Καθὰ εἰκάζεται, τὸ μὲν ζύλινον δάπεδον τῆς αἰθουσῆς, ὅπου ἴστατο ἡ προτομὴ αὐτῆ, τὸ πάλαι, πυρποληθὲν κατερῶν, ἣ δὲ προτομὴ μετὰ δύο ἄλλων παρακειμένων ἀγαλμάτων κατεκρημνίσθη εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ βασιλείου ὅπου διέμενε μερὶς τοῦ 1873 ἔτους, ὅτε αἱ τελευταῖαι τοῦ Ἐσκοπίνου ἀνεκαθαί ἐξήγαγον αὐτὴν εἰς φῶς. Α. Μ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

— Ὅχι δὲ! ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος, ἰδὼν ὅτι κακῶς ἐπράξε δειχθεὶς τόσῳ πρῶθιμος. Ἐγὼ πρῶτον νὰ τελειώσω τὴν εἰκόνα τῆς Χαλκιδέ, καὶ δεῦτερον ἀνάγ-

κη νὰ πείσετε τὸν Ἀγμέτ νὰ σᾶς παραχωρήσῃ τὴν σειρὰν τοῦ.

— Ἀρκεῖ τα αὐτά, παιδί μου, εἶναι προφάσις ἀδικαιολόγητοι. Μήπως δὲν ἠμπορεῖς, ἀμα τελειώσεις μὲ τὴν Χαλκιδέ, νὰ ριζίξῃς μὲ ἐμέ;

— Ἦναι ἀρὰ γε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπω ὅτι, ἐργαζόμενος πολλὰς συνεχεῖς ὥρας δὲν ἔχω καταρθώσω νὰ γράψω εἰκόνα ἀξίαν τοῦ πρωτοτύπου; Ἦ κούρασις...

— Ἐὰ, ἔλα, ἀφῆσε τὰς μεταφορὰς καὶ τὰς καλακρίας σου... Ἀρχίζωμεν αὖριον.

— Καλὰ, καλὰ βλέπομεν, ὑπέλαβεν ὁ νεὸς, θέλων νὰ παλλαγῆ καὶ βελδίζων πρὸς τὴν ἔραν.

Καταρθεῖσθαι πολλάκις τὸν προαιθεμάτωκαὶ ὁμοῖον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νέου ἡ πρότασις τῆς ὀθωμανίδος, ἀμα γενομένη, διήγει εὐρωστόν τινα φρόνον, ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη δὲν θαπέδωκεν αὐτῷ πρὸς καλόν.

Ἄλλ' ἀρὰ γε ὁ εἰκαστὸς οὗτος ἦτο ἀπλοῦν μόνον προκίθημα ἡ ἀρραμκί ἀλλοι, καὶ περ ἀτελῶς μαφθεῖσται ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Πέτρος, ἐγέννησαν αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ του...

— Σὲ περιμένω αὖριον, ἀκούεις; ἤκουσε κατόπιν του λέγουσαν τὴν ὀθωμανίδα.

Ὁ Πέτρος, μετ' ὄλιγ' τὴν ἀπέχθειαν, ἦν αὐτομάτως ἠθῆκετο πρὸς τὴν ἐργασίαν τούτων, ἐπιστῆθ ὅτι οὐδὲν ἔργον ἐπιρροῦσθαι ἀρκήσιως εἶχεν, ὅτι οὐδέμιν εὐλόγος ἀρραμκί ἐκόλλωεν αὐτὸν νὰ ἐπιληφθῆ τοῦ ἔργου. Ἀρκεῖτε δὲ τοιαύτη πιθανὸν νὰ ἐγένετο δικαίως ὑπαρσεσκίας. Ἀλλὰ δὲν ἐνόμισε καὶ κακὸν νὰ ζητήσῃ τὴν περὶ τούτου γνώμην τοῦ Ἀγμέτ, ἵσως θέλων μᾶλλον ἐπ' αὐτῆς νὰ ἀτηρῆ τὴν κλοσὴν ἐπὶ ἀποφασίν του. Ὁ Ἀγμέτ ἐπίσης, οὐδὲν ἐλλέπων τὸ κωλύον, ἀνῆκε νὰ γείνη καὶ εἰκόνα τῆς ὀθωμανίδος.

Τὴν ἐποῦσαν, ἀμα περαιοθεῖσας τῆς ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Χαλκιδέ ἐργασίας, ἡ Πέτρος εἶσε γόμκενος συνήκτα ἐν ἐτῇ αὐτῇ θέσει τῆς σίζυγος τοῦ γέροντος ἠπὲρ ἀνομῆσαν.

— Αἱ, ὑποπίν; εἶπε τῷ νέῳ μειδιῶσα γοητευτικῶς, θάρχισωμεν;

— Ναι, ἀλλ' ἀπὸ αὖριον, διὰ νὰ ἐτοιμάσω τὰ ἀναγκαζομένα μοι, νέον ἀερίθαντα, νέα γράματα...

— Καλὰ, ἄς εἶναι καὶ αὖριον. Πλὴν ἔλα νὰ ἐκλεξώμεν τὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ λάξω.

— Αὖριον, αὖριον... ἐπέμεινε ὁ νέος, θέλων ν' ἀναβάλλῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν κατ' ἰδίαν μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτῃς συνεύντηξιν.

— Ἦλα παιδί μου, ἔλα καλλίτερα σήμερον.

— Θὰ γάσωμεν ματαίως τὴν ὀριαν...

— "Αχ! πόσον είσαι επίμονος, γκιαούρ, είπεν αυτή, ενώ έαυρός, ώς ήχος αϊολικής άρπας, στεναγμός: εξέφυγε τών στένων της.

— "Λε εί αι λοιπόν, άφού τό θέλετε, είπεν ό νέος, δέν θέλω νά μέ νομίσετε ώς μή ύπακούοντα είς ύμεις.

Και είσηλθον είς τό δωμάτιον.

— "Ήξεύρεις, Πέτρο μου, πως ήθελα νά ζωγραφισθώ;

— Αυτό άφραξ μάλλον έμέ, υπέλαβε μειδιών μετριοφρόνας ό νέος, άλλ' άκούσωμεν και τήν γνώμη σου, κυρία.

— "Ίδού... ήθελον νά είμαι εί: αυτήν τήν θέσιν, είπεν ή "Οθωμανίς, δεικνύουσα κομφόν και πολυτελέ: διδάμιον, κείμενον έν τινι τών γωνιών του πικουρίου θαλάμου Ίδού, κατ' αυτόν τήν τρόπον... προσέθηκε.

Και ή ώραία μάγισσα εξηπλώθη, θέισα τών ένα τών βραχιόνων άπισθεν της κεφαλής τεταμένιν, όπως ύποστηρίξη αυτήν, και έκτείνασα τήν μίαν επί της άλλης τά κνήμας, καταληγούσας είς πόδας μικρούς, κομφούς, χαρίζεται, περιβαλλομένους υπό λεπτότατα εξειργασμένων μεταξωτών καλπίων.

— Δέν είναι νοσηλί: αυτή ή θέσις, εξακουλούηκε, καμύουσα ήδυσπαθώς τούς όφθαλμούς: . . . δέν παρησιάζει, ό,τι ήμεις οι "Οθωμανόδηδες λέγομεν φαγάτ; Δέν θά αναγκάσθω τόν προσφιλή μου σύζυγον και κύριον νά μέ άγκαπξ περισσότερον; . . .

— "Αληθώς είναι θαυμασία υπέλαβεν ό νέος.

— "Αλλ' εκτός τούτου ήθελα ακόμη... προσέθηκεν οίοναι διατάζουσα και ψελλίζουσα τās λέξεις, άλλά πως: νά τό είπω; . . . ήθελα... ιδού νά είμαι κατ' αυτόν τόν τρόπον, Ίδού . . .

Και ταύτα λέγουσα ή γόησσα κυρία απέσυρε, ταπεινούσα τούς όφθαλμούς, ενώ έπορρουάντο αι άνθηραι παρειάί της, απέσυρεν έλαφρώς τό καλύπτρον τό πρόσωπόν της λεπτόν, ώς άράχνης ιστός, ριασμάκ. Η κίνησις αυτή παρέσυρε συγχρόνως και τήν πόρπην του έκ μεταξίνου ύφάσματος: περιετιθίους της, ταύτης δέ έκλιπούσας, οι θησαυροί άλαδαστρίνου στήθους: επεράνησαν, ελευθερωθέντες έκ του περισφιγγόντος αυτού ύφάσματος.

— "Αχ! άφηκε κραυγήν τρόμου ή "Οθωμανίς, σφίνουσα τήν κεφαλήν νά καταπέση επί του στήθους, ώπει ήσχύνθη επί τώ γεγονότι, και προσπαθούσα μετά προφανούς βίβης και παραχής νά καλύψη διά τε τών χειρών και του ήματίου τά άπληρορευμένα είς τό βλέμμα ξένου άνδρός.

"Ητο επίτηδες, ήτο τυχαίον; . . .

Τό αληθές είναι ότι διάστημα καλλιτέχνης δέν θά ήδύνατο κάλλιον νάπο-

τυπώση τήν εικόνα ή τό άγαλμα της αϊδούς

(άκολουθεί)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΛΛΗΣ

ΠΕΡΙ ΙΧΘΥΟΤΡΟΦΙΑΣ

Πρός τήν επί της "Εμφυχώσεως της "Εθνικής Βιομηχανίας Σεβασιών "Επιτροπή.

Κατά τήν έντολήν της: έπιτροπής μεταβάς είς Παρίσιους έπεκέρθην πολλά ίχθυοτροφεία έν εί: κ. τή του Collège de France τό όποιον έσύστησεν ό πατήρ της ίχθυοτροφίας Coste, και έν τώ όποιώ έργασθείς ούτος επί πολλά έτη άνύψωσε τόν κλάδον τούτον της γεωργίας είς ό νύν εύρίσκεται σμυσίον β'. τ. του Jardin d'Acclimatation, έν ω έγκλιματίζονται ξένα είδη ίχθύων γ'. τό του Carbonier, τώ σπουδαιότερου ίχθυοτρόφου της Ευρώπης, ό χάρις είς τόν κ. Didot, έγνώρισα και προσωπικώς. Καθ' έκίστην δέ σχεδόν έμελέτην είς τά έν τή "Εκθέσει έσχάτως ίδρυθέντα ίχθυοτροφεία και όσ' ρεοφυτεία τά διευθυνόμενα υπό του κ. Carbonier, και είς τά όποια ίχθυοτρόφοι έκ διαφόρων χωρών έξέθεσαν τά προϊόντα αυτών και τάς μεθόδους προς παλλαπλασίαν και διατήρησιν τών ίχθύων και τών καλλιερηομένων μαλακίων.

Και έως μέν τινες είπωσιν, ότι επειδή ή έποχή καθ' ήν άπεστάλην είς Γαλλίαν προς εξέτασιν τών της ίχθυοτροφίας δέν ήτο ή καταλληλοτέρα, άπλώς έκ τών είς τά ίχθυοτροφεία επισκέψεών μου δέν ήδυνάμην ν' άποκτήσω τās άπικτούμενας πρακτικās γνώσεις προς έφαρμογήν της παλλαπλασιάσεως τών ίχθύων τών γλυκέων ύδάτων. "Αλλ' οι Coste, Carbonier, Lamy, Jourdiere, E—H. de Beaumont, Joigneaux και άλλοι γνωστοί ίχθυοτρόφοι λέγουσι ρητώς, ότι ή παλλαπλασίασις τών ίχθύων είναι όσον δύνεται τις: νά φαντασθή άπλουσότη, και ό τυχών, έχων υπ' όψιν του διδόμενά τινε, δύναται εύκόλως και έπιτυχώς νά έπιχειρήσθ τώ έργον τούτο. "Ινα δέ κάλλιον άποδείξω τούτο, εκθέτω ένταύθα έν συνόψει τάς μεθόδους της παλλαπλασιάσεως τών ίχθύων.

Και πρώτον μέν, ώς γνωστόν, οι ίχθύες πληθύνονται δι' ώων έναποτιθέμενων υπό τών θηλέων κατ' έποχάς,

κατά τό μάλλον ή ήττον άριστιέας, επί τών λιθων, τών φυτών ή έντός της άμμου, συνήθως τών ρυγών, και κατά συννεπιαν τών θερμότεριον ύδάτων τών βυθίων, τών λιμνών, τών έλών. Αύτερον οι ίχθύες δέν συναυσιάζονται, ώς τά πλείστα τών ζώων, και κατά συννεπιαν τά ώά έναποτιθέμενα είσαι άγονα, γονιμοποιούνται δέ όταν, εύθύ: μετά τήν ώστοκίαν ή ώρας τινάς μετ' αυτήν, ό άρσεν, έλκουθεί: υπό της όσμής ή υπό τινος άλλης ένστίκτου έρμής (άγνωστα είσείτ'), έπιχύνη τό σπέρμα ή λεύκωμα.

Και τίνες μέν τών ίχθύων, ώς οι "Αττακοειδείς (Salmonides), γεννώσι τά ώά ελεύθερα, δηλαδή μη προσκολλόμενα άλλήλοις, και εκλέγουσι τά καθαρώτερα βίοντα ύδατα (τά βυθία και τās πηγάς), τά διερχόμενα καίτην άρμώδη ή πετρώδη. "Άλλοι δέ, ώς οι Κυπρινοειδείς, γεννώσιν αυτά συρπαγή, δηλαδή συγκρατούμενα κατά τό μάλλον ή ήττον διά κολλώδους ούσίαι: εκλέγουσι δέ ύδατα, έν οις φέρονται βόταναι επί τών όπείων τά ώά προσκολλώνται.

Δύο είναι οι τρόποι της παλλαπλασιάσεως τών ίχθύων, ό φυσικός και ό τεχνικός. Και ό μέν φυσικός συνίστανται είς τό νά περικλείηται δι' οίονδήποτε τρόπου χώρος καλυπτόμενος μέν υπό ύδατος: πάχους κατά τό πλείστον 6 έως 8 έκατοστών του μετρου, έχοντος καίτην άρμώδη, πετρώδη, ή βοτανοφόρον (κατά τό είδος του ίχθύος ού ζητείται ή παλλαπλασίασις), ών δέ εκτεταμένος, ει δυνατόν, προς νότον και συγκεκωνδιν μέ τό έξω του φράκτου ύδωρ διά δύο πλεκτών, έν είδει δικτύων, θυρίδων δι' ών νά διέρχηται μέν τό ύδωρ ούχ: δέ και οι έν αυτώ ίχθύς. "Εντός δέ του χώρου τούτου τίθενται 15—30 ήμέρας πρό της ώστοκίας οι μέλλοντες νά παλλαπλασιάσωσι τό γένος των ίχθύς, όπου διατηρούνται προφόμενοι μέχρι της ώστοκίας. Τά νεογνά διατηρούνται έντός του χώρου τούτου επί δυς μετά τήν ώστοκίαν μήνας ή και μέχρι ενός έτους: τούτο εξαρτάται από τό γένος αυτών, από τήν φύσιν του ύδατος και του χώρου έν ω διατηρούνται, από τήν φύσιν του ύδατος έν ω πρόκειται ν' άπολιθώσι, και από τά προς διατήρησιν αρωμα μέσα αυτα ό ίχθυοτρόφος διαθέπει.

Ο δέ τεχνικός τρόπος, ό μάλλον έν χρησαι, συνίσταται είς τό νά γονιμο-

1 Coste. Instructions pratiques de pisciculture. Carbonier. Guide pratique du pisciculteur. Lamy. Nouveaux éléments de pisciculture. Jourdiere. La pisciculture. E—H. de Beaumont. Etudes théoriques et pratiques sur la pisciculture. Joigneaux. Pisciculture et culture des eaux.

1. Η έποχή της ώστοκίας είναι διάφορος κατ' τά είδη τών ίχθύων. "Εντας όμως γεννώσιν από της άρχής: νοεμβρίου μέχρι τέλους μαΐου. Οι άττακοειδείς (ό άττακός) — κομπόν, ό τροκός — τούτο, ή σάκισα — ombre κτλ., οι εκλεκτότεροι τών γλυκέων ύδάτων ίχθύες, γεννώσι συνήθως από της άρχής νοεμβρίου μέχρι της άρχής Ιανουαρίου, οι κυπρινοειδείς από του άπριλί υ μέχρι μαΐου.